HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

עין משפט נר מצוה

מתנו מתנה. סם מת ממולי הלחר להא למרת לגו עמידה היא וגבי גט דמתני' הוא דבעינן לומדנא משום דממולי זה קלמר לה: **לא סבירא לה הא דרב הונא.** דהיכא דלא קלר לה סם מתי סבירא להו דסם עמד חינו מוחר: **גזירה שמא יחמרו יש גט לאחר מיסה.** דמי ט) עמד מוחר אמו למימר לה סוי גט עד דמיית י) ונקו חזינן דלכי מיית סוי גיטה יא) ס"מ יש גט לאחר מיתה ואתי לאכשורי זה גיטין לאחר מיתה ולא ידעו דכיון דלא פריש מידי דהכי יהבינה ניהלה שיהא גט מעכשיו וע"מ שימות: **לא סוי גיטה.** דהא לדעתא דמייתי יהב לה והא לא מת: **אימו גט.** דאומנא דלא שכיח סוה ולא מסקי לדעתייהו ולא למר יב) דלא דיימות ע"י החולי: **מאי שנא רישא.** לי אומנא דלא שכיח למסקי לדעתייהו ואפילו הכי לרי יהודה מגורשת עד שעה אחת שמחר אם לא מעמוד מחולי זה שכיח אדעתא דרבנן לעלמא אין ג) כל דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקינהו רבנן לקדושין מיניה א"ל רבינא לרב אשי תינה דקדיש בכספא קדיש בביאה מאי איכא למימר א"ל שויוה רבנן לבעילתו בעילת זנות ת"ר ג) זה גיטיך מהיום אם מתי מחולי זה ונפל הבית עליו או הכישו נחש אינו גט אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ז גט מאי שנא רישא ומאי שנא סיפא ד) השלחו מתם אכלו ארי אין לנו ההוא גברא דזבין ארעא לחבריה קביל עליה כל אונסא דמתיליד לסוף אפיקו בה נהרא אתא לקמיה דרבינא א"ל זיל שפי ליה דהא קבילת עלך כל אונסא דמתיליד א"ל רב אחא בר תחליפא לרבינא אונסא דלא שכיח הוא איגלגל מילתא ומטא לקמיה דרבא אמר להו אונסא דלא שכיח הוא איתיביה רבינא לרבא אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו בית או הכישו נחש ה"ז גט אמר ליה רבא ואימא מרישא אינו גט א"ל רב אחא מדפתי לרבינא ומשום דקשיא רישא אסיפא לא מותבינן תיובתא מינה אמר ליה אין כיון דקשיא רישא אסיפא לא איתמר בי מדרשא ומשבשתא היא זיל בתר סברא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע זבן שומשמי ה) אגידא דנהר מלכא אגור מלחי לעבורינהו קבילו עלייהו כל אונסא דמתיליד לסוף איסתכר נהר מלכא אמרו להו אגורו חמרי אפקינהו ניהלן דהא קבילתו עלייכו כל אונסא דמיתליד אתו לקמיה דרבא ו) אמר להו קאקי חיורי משלחי גלימי דאינשי ז) אונסא דלא שכיח הוא: **מתני'** ח) לא תתייחד עמו אלא בפני עדים אפי' על פי עבד אפי' ע"פ שפחה חוץ משפחתה מפני שלבה גם בה בשפחתה ט) מה היא באותן הימים רבי יהודה אומר באשת

והא קא משמע לן דהלך על משעגתו. פי' בגלמת כלקש"ל להלך ממש ואם עמד מיגו מוחר ניתא דנקט הלך לרבותא מע"ג דהלך ממש לריך לומדנא כיון דעמד מיגו מוחר אבל למאי דקאמר דהלך לגו ממש אלא על משעגתו אם כן פשיטא דלריך לומדנא ולהכי קאמר קמ"ל דהלך על משעגתו כו': **מאי שנא רישא ומ"ש סיפא.** בירושלמי מפרש טעמא רבה מיכא דבריסא א) הכי ב) לא מת מחולי זה אבל בסיפא אם לא יעמוד קאמר ג) והכי לא עמד אלא משמע בין ע"י החולי בין ע"י דבר אחר אבל גמרא אלמו מיגו קובר חילוק זה אלא כבולם משמע ליה ד):

שימות ממוך מחולי זה ה):

איתיביה רבינא לרבא אם לא אעמוד מחולי זה ונפל עליו הבית. ו) תימה מאי פריך ליה לרבינא לרבא מגט הא מית ליה לרבא בפרק קמא דכתובות (דף ג:) לגיטא קמא שהוא עיקר כדמוכח בהחולה (לעיל דף לה.) דאין טעמא מוהב בגיטין כדמפרש התם משום גנוחות ומשום פרוטות ומאי מהדר ליה רבא נמי ומיימ מריפא דאיגו גט והא אבל רבא התם דאין טעמא מוהב בגיטין ואפי' בחולה אלא שכיחא למיגי התם דשכיח למיגי התם אבל ל"ש אין לנו אומן שאין ממיניו מהא דפסקים מבגא ודמי מוהב דשכיח שאני התם שהוא ליה לאומן מלדעתיה ומור"י דאיכא שאני התם דאין אומן מצוי בכל מקום ואומן אין לו אלא אחד ואין לו פנאי לכל אדם ואפי' בגיטין דליכא למיגזר משום גנוחות דסבירא דאיכא למיגזר משום פרוטות נמי לא גזור רבנן ומשום פרוטות נמי לא גזור רבנן כיון דלא שכיח כלל ופלוגתא ז) דאין טעמא מוהב איגו גט א"ל רב אחא מדפתי ח) ועוד מור"י דאפילו הוי הכא מוהב שכיח כי ההוא דכתובות פריך שפיר רבינא דדוקא גבי גט לא נחתי מכלן על י"ג מדם ממרינן אין טעמא מוהב בגיטין משום גנוחות ומשום פרוטות מע"ג דלא אומן מלדעתיה מוהב דלא שכיח אם לא בכלל משמעות לשונו דאם לא נחתי משמע בכל ענין שלא יבא אבל אם מת מחולי זה אי לא יעמוד מחולי זה משמע שרוצה לומר שאם יומת ע"י החולי יהא גט אבל אם יומת מחמת דבר אחר לא יהא גט ולהכי פריך רבינא לאם אינו אומן מלדעתיה מוהב דלא שכיח משום גנוחות ופרוטות אין לנו לומר שיהא גט דלמי לאומן ואיטלולי לכיון דבכלל משמעות לשונו נמי לא הוי נפילת בית או נשיכת נחש שלא ולאי כל מוהב מסיק מלדעתיה וכיון לאומן מלדעתיה בעלמא לפוטרה בכל ענין שיומת ומתוך חולי זה הוא קאמר ולא מחמת חולי זה ט) ורבא מהדר ליה דמשובשת היא דלא קשיא רישא לסיפא ולא משום סייעתא דנפשיה קאמר: **לא תתייחד עמו אלא בפני עדים.** לפי' הקונטרס ניחא דלריך שיהא עדים בשעה שיבא לידי סכנת נפשות אבל בזה גיטך מהיום אם מתי לריכין שיהא לכ"ע הוי גט משעה שנתינה לפיכך אמי שפיר דאלי בגמרא טעמא דמצניעין שלא תתייחד משום חשש קדושין יא) ולא משום גט יש לומר שהרי כבר היה גט משעה שנתינה אבל לפי' ר"ת ור"מ דמפ' דאמר היה בחזקת חיותו מיומים קאי לריכין שיהא עדים בשעה שמא ימות ואפילו הכי לרבי יהודה הרי היא בחזקת חיותו ואינה מגורשת עד שעה אחת שמא למיתה יב) ובקונטרס ל"ל דל"ל אמאי אלי טעמא בגמרא משום חשש קדושין כיון דעדיין אינה מגורשת ואור"י דוקא לרבי יהודה הוי טעמא משום גט יש לחבל לרבי יוסי דאמר מגורשת ואינה מגורשת יג) ולרבי מאיר דאמר בגמרא דבעילתה מלויה יד) אינה למיחש לקדושין טו): **לאפוי**

מתנו מתנה. סם מת ממולי הלחר להא למרת לגו עמידה היא וגבי גט דמתני' הוא דבעינן לומדנא משום דממולי זה קלמר לה: **לא סבירא לה הא דרב הונא.** דהיכא דלא קלר לה סם מתי סבירא להו דסם עמד חינו מוחר: **גזירה שמא יחמרו יש גט לאחר מיסה.** דמי ט) עמד מוחר אמו למימר לה סוי גט עד דמיית י) ונקו חזינן דלכי מיית סוי גיטה יא) ס"מ יש גט לאחר מיתה ואתי לאכשורי זה גיטין לאחר מיתה ולא ידעו דכיון דלא פריש מידי דהכי יהבינה ניהלה שיהא גט מעכשיו וע"מ שימות: **לא סוי גיטה.** דהא לדעתא דמייתי יהב לה והא לא מת: **אימו גט.** דאומנא דלא שכיח סוה ולא מסקי לדעתייהו ולא למר יב) דלא דיימות ע"י החולי: **מאי שנא רישא.** לי אומנא דלא שכיח למסקי לדעתייהו ואפילו הכי לרבי יהודה מגורשת עד שעה אחת שמא למ